

Posar en valor el territori.

► Capital forà per animar un sector, el galerístic, que sembla ferit de mort. L'espai que va obrir les portes el passat mes d'agost vol ser, en paraules del seu director artístic Toni Álvarez de Arana, un revulsiu pel territori receptor a diferents formats i sensibilitats. De moment, les exposicions que ha acollit certifiquen els seus plantejaments. A la imatge: Álvarez (al mig) acompanyat per Aguilar, Bellés, Manrique i Pérez-Porro.

SERRA DE DARÓ ► La galeria Enlace Art in Progress, inaugurada l'agost passat, vindica la dimensió humana de l'abstracció més formal amb una vuitantena d'obres d'artistes fonamentals

Geometria sensible

COL-LECTIVA

► **Enlace Art in Progress, Serra de Daró.** Riells, 2. **Fins al 18 de juny.** De dimecres a divendres de 16 a 19 h. Dissabtes i diumenges de 10,30 a 13,30 h.

EUDALD CAMPS

■ Ho deia no fa massa Pilar Parcerisas a propòsit d'una mostra d'Artur Aguilar: «L'art concret —afirmava—, basat en la geometria no ha tingut gran predicament a Catalunya ni massa practicants durant el segle XX. El pensament racionalista ha pesat poc enfront de l'art orgànic, gestual o mentalment surrealista. Per això encara té més valor el fet de trobar artistes de la talla i el rigor d'Artur Aguilar, capaç de desmaterialitzar l'espai pictòric i desconstruir els elements bàsics de la pintura». D'alguna manera, Parcerisas recollia la vella distinció entre una art asèptic, essencialment mental o abstracte, i un art arrauat, matèric i sovint representatiu. Amb tot, la contraposició formulada per Parcerisas només té sentit si hom ignora allò realment determinant en el treball d'artistes com el mateix Aguilar, Pere Bellés, Cado Manrique, Víctor-Pérez-Porro o Juan de Andrés, que és el convidat especial de la mostra que acull la novíssima galeria Enlace Art de Serra de Daró, és a dir, la radical voluntat d'autonomia.

Segurament per això l'inabastable «monjo negre» que fou Ad Reinhardt només creia possible definir la seva abstracció geomètrica enumerant tot el que no era: «No objectiva, no representativa, no figurativa, no imaginativa, no expressionista, no subjectiva...»;

es tractava, per entendre'ns, d'una mena de teologia negativa que podia desembocar, segons com es miri, en els cèlebres homenatges al quadrat de Josef Albers. O, dit d'una altra manera: el títol de la magnífica exposició comissariada per Toni Álvarez (Geometria sensible) no només

no és un oxímoron sinó que expressa, amb precisió lacònica, una de les característiques més humanes, a saber, la de ser contradictoris.

I quina és la gran contradicció o paradoxa? Doncs la d'esser finits i condicionats per la realitat física i biològica i viure, al mateix temps, per-

seguint el somni de la llibertat. Ho explicava molt bé George Steiner a *Presències reals*: segons el gran filòsof del llenguatge els humans som, per una banda, criatures ofeses, animalons agredits per la implacable realitat del món mentre que, per l'altra, ens sentim consolats per una mena de llibertat que es troba fora del nostre abast. Aquesta llibertat —continuava Steiner—, és un atribut genuïnament humà, propi de la seva esfera: es tracta de l'àmbit del nostre encontre amb la música, l'art i la literatura. La posició del mestre de la crítica comparada era la de reclamar certa autonomia pel territori de l'art sense renunciar, en absolut, a una sèrie d'implicacions de caire existencial.

La mateixa Susan Sontag (per respectar la paritat a l'hora de citar referents ineludibles) defensava una cosa similar: «l'espectador caldria que abordés una obra d'art de la mateixa manera que aborda un paisatge. Aquest no li exigeix a l'espectador comprensió, ni adjudicacions de transcendència, ni ansietats i simpaties: el que li reclama és, més aviat, la seva absència [...]. En termes estrictes, la contemplació fa que l'espectador s'oblidi d'ell mateix: l'objecte digne de contemplació és aquell que, a la pràctica, aniquila al subjecte perceptor».

Poca broma: exposicions com Geometria sensible ens conviden a retrobar-nos amb l'art amb actitud desacomplexada, lliures de prejudicis i, més important encara, deixant el feixuc jo a fora, just al costat de la porta d'entrada